

δειχθῇ ἑτέρα τις πόλις τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου." Εστω ὡς ἀπόδειξις ἡ ἔκουστα πτῶσις τοῦ Ναυπηγείου τῆς Σύρου, διότε οὐδαμοῦ συνέστη ἀλλοθι τῆς Ἐλλάδος, χιλιάδες δ' ἐργατῶν καὶ ναυτῶν οἰκογένειαι πένονται.

Αἱ ὄλικαι πτῶσεις τῶν ἐμπορικῶν πόλεων δέον πάντοτε νὰ προλαμβάνωνται, διότι εἰσὶν ἀγγεῖα. 'Τφίστανται ζημίας οἱ ξένοι, ἀποσύρονται τὰ ξένα κεφάλαια, ἐλλείπει ἡ καλὴ πίστις, ἐνῷ ἀπεδείχθη ὅτι ἀγεύ τῶν ξένων κεφαλαίων εἶναι δλως ἀνέφικτος πᾶσα ἐμπορικὴ ἐν Ἐλλάδι κίνησις, ἀφ' οὗ τὰ Ἑλληνικὰ κρίνουσι προκριτότερον οἱ ἔχοντες ταῦτα νὰ μεταβάλλωσιν εἰς τόσας βδέλλας, ἐκμεζώσας τὸ αἷμα αὐτὸ, καὶ οὐχὶ τὸν ἴδρωτα πλέον τοῦ λαοῦ.

Δέον δὲ αἱ πτῶσεις τῶν ἐμπορικῶν πόλεων νὰ προλαμβάνωνται, οὐχὶ διὰ Νόμων περὶ Πτωχεύσεως, διότι ἀπειχθῇ ὅτι ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νέου τούτου νόμου, ἀπολλαπλασιάσθησαν αἱ πτωχεύσεις, ἀπλοποιηθεῖσης τῆς πολυχρονίου καὶ πολυδαπάνου διαδικασίας — ἐνώπιον τῆς ὁποίας τὸ πρὶν ἔκαστος ἐδυσχαίραινε — καὶ ἥδη πτωχεύεις εὔκολωτερον, ἢ τὸ πρὶν, διότι πέπεισται ὅτι δύναται ἐντὸς μικροῦ χρόνου, περαιῶν τὴν πτωχεύσιν του, εἰλικρινῶς ἢ διὰ ψυχολογικῆς βίας, νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς ἐργασίας του παρασκευάζων ἑτέραν.

Διότι, διά τινας τὸ τοιοῦτο κατέστη οὐχὶ δυσμενής περίστασις, ἀλλὰ τέχνη, ἐπάγγελμα, ἐπιστήμη.

Συνεχίζων τὴν παροῦσαν τῇ πραλαβούσῃ μου, πληροφο-

ρῶ τοὺς φίλους ἀναγνώστας τοῦ Νη Χάρεσαι ὅτι ὁ ἐπ' ἐσχάτων πληγωθεὶς ληστοπειρατὴς ἐκ τῆς συμμορίας τοῦ ἐκ τῶν φυλακῶν ἀποδράντος Σπ. Βλαβιανοῦ, ὁ Γιαννακόπουλος ἢ Παπλωματᾶς, ἀπεβίωσεν ἐν τῷ νοσοκομείῳ. Συνελήφθη δύμας ὁ ἀποδράτης τοιοῦτος Ν. Πάσσαρης ἢ Φαναρτζῆς, ἐν Ἀθήναις, χάρις εἰς τὴν ἀγρυπνον καὶ ἀσκον δραστηριότητα τοῦ Εἰσαγγελέως κ. Σπανίδου, ὅστις ἐκ τοῦ πλησίον διώκων αὐτὸν, ἀπέστειλεν εἰς Ἀθήνας Κλητῆρας, μαντεύεται τὴν δι' αὐτόσε ἀπόδρασίν του. Ἐπὶ τοῦ μυθιστορικοῦ τούτου δράματος θέλω ἐπανέλθει πρὸς φωτισμὸν τῶν ἀναγνωστῶν σου.

Μπέκ

ΝΕΥΡΟΣΠΑΣΤΑ

Ἐάν ύποθέσητε, ὅτι ὁ Περικλέτος, κατὰ τὸ παράδειγμα πολλῶν ἀλλων λογίων νέων, μετέβη εἰς τὴν Εὐρώπην πρὸς τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν του, ὅτι τοσοῦτον ἐθαμβώθη ὑπὸ τῶν θαυμασίων ἐκεῖ ὥστε ἐπαθεὶς ἀφαίνειν, ὅτι τελειοποιηθεὶς τότε εἰς τὴν ὁργηστικὴν ἔλασθε μεθ' ἑαυτοῦ πλῆθος ἀλλο περικλέτων καὶ ἐπανελθὼν εἰς τὴν κλασικὴν του πατρίδα κατεσκήνωσεν ὑπὸ τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον, ἐὰν δλα αὐτὰ ὑποθέσητε, θὰ ἔχητε μίαν ἰδέαν τῶν νευροσπάστων ἀτινα ἥρχισαν ἀπὸ προχθὲς τὰς παραστάσεις των.

Σπανίως ἐνθυμούμεθα τοσούτῳ πεπληρωμένον τὸ θέατρον ἀπὸ ἀθηναϊκὸν κόσμον ὅσῳ τὴν ἐσπέραν τῆς Πέμπτης. Ο Σαλβίνης ἢ ὁ Σόνενταλ, ἢ Πάτη· ἢ ἡ Σάρα· Μπερνάρ θὰ ἔξη-

15 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 15

Ζ

ΤΙ Θ' ΑΠΟΓΙΝΗ;

Ἐπανελθὼν οἰκαδεσ ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν, εὗρε τὴν σύζυγόν του καὶ τὸν βαπτιστικὸν του ἀναμένοντες αὐτὸν ἐν τῷ ἐστιατορίῳ. Ἡ ὄγδοη ὥρα εἶχε σημάνει ἐν τῷ ὥρολογίῳ τῆς ἐνορίας. Ο δήμαρχος ἔρριψε ταχὺ βλέμμα ἐν τῇ αἰθουσῃ.

— Ποῦ εἶνε λοιπὸν ὁ ἀγριάνθρωπος! ἥρωτγε.

— Η Αἰκατερίνη ἡγέρθη τρέμουσα δλίγον.

— Ιάκωβε, εἴπε μετὰ φωνῆς καταπροδιδούσης τὴν συγκίνησίν της, θὰ μὲ μαλώσης.

— Θὰ σὲ μαλώσω! γιατί;

— Ο δυστυχῆς ἐκεῖνος δὲν εἶνε πλέον ἐδῶ.

— Τὸν ἀφησες νὰ φύγη;

— "Οχι, Ιάκωβε.

— Ο βαπτιστικός σου κι' ἔγω τὸν ὠδηγήσαμεν εἰς τὴν ἀκραν τοῦ κήπου, κ' ἐκεῖ τοῦ ἐδείξαμεν τὸ δάσος. Ο Ἰάκωβος ἀκούμπησε τὴν σκάλα εἰς τὸν φράκτην καὶ... ὁ ἀγριάνθρωπος ἀνεχώρησε. Μαλώσε με ἀν κακὰ ἔκαμα, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, φέλε μου, μὴ θυμώσῃς. "Ακουγε τὸν λυπούμουνα πολὺ, γιατὶ ὑπέφερε, καὶ η λύπη του ἤτοι τόσον μεγάλη! Τὰ δάκρυά του, οἱ λυγμοί του μοῦ ἐσπάραξαν

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ
(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 437)

•
Ἄλλα, μετὰ καταπληκτικῆς εὐκαρψίας, ἤρπασε κλάδον μηλέας, ἥριψθη ἐπὶ τινας στιγμὰς καὶ ἐτινάχθη διὰ τῶν ποδῶν καὶ τῶν χειρῶν ἐπὶ ἀλλού κλάδου κρεμαμένου ἔξωθεν τοῦ κήπου. Κατ' ἀρχὰς ἀπεσπάσθησαν οἱ πόδες του, εἶτα δὲ καὶ αἱ χειρές του. Ἐξέβαλε χαροποιὰν κραυγὴν ὡς τελευταίαν εὐχαριστίαν πρὸς τοὺς ἐλευθερωτὰς αὐτοῦ, πάραυτα δὲ ἡ κυρία Βαιγιάν καὶ ὁ Ἰάκωβος ἤκουσαν τὸν θόρυβον τῆς πρὸς τὸ δάσος ταχείας πορείας του.

Μετά τινας ἡμέρας, πλησίον ρυακίου τινος ενρέθησαν τὰ ὑποδήματα ἀπερ τῷ εἶχον δώσει ὁ δήμαρχος καὶ ἡ συζυγός του, καθότι συνηθισμένος νὰ βαδίζῃ καὶ νὰ τρέχῃ γυμνόπους, ἀπηλλάγη, ως φαίνεται, ἀπὸ τὰς ὄχληράς ἐμβάδας του.

λευον τὸ συμπεπυκνωμένον ἔκεινο πλῆθος, ὁ δὲ πτωχός μας Δεκατοᾶς θὰ ἔξιλυτύπει τὴν δοξαν ἐνὸς τῶν νευροσπάστων ἔκεινων, ἀτινα ἀπέσπων θερμὰ τὰ χειροκροτήματα ἐνθουσιῶντος τόσου πλῆθους! Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι παράδοξον οὐτε δυστανάλογον μὲ τὰς πονηρὰς αὐτὰς ἡμέρας. Μερικά γρονθοκοπήματα ἔντος τῆς Βουλῆς, μερικά ξυλοκοπήματα ἔκτος αὐτῆς, εἰς τὰ διοία οἱ ξυλοκοπούμενοι ἀντέταττον ὑψηλὴν περιφρόνησιν, δὲν εἶναι ἀνάλογα μὲ τὸ θέατρον μας, μὲ τὰς συγκινήσεις μας, μὲ τὸ φρόνημά μας, μέ τὰ αἰσθήματά μας, μὲ τὴν Μεγάλην μας Ἰδέαν καὶ μὲ τὴν μικρόν μας Κοσσονάκον;

Καὶ εἰπεν δ Θεὸς, «κατακλυσμὸς γενέσθω ἐπὶ τοῦ πονηροῦ τούτου γένους καὶ σωθείτω μόνον δ Νῷε»· καὶ ἤνοιξαν οἱ καταράκται τοῦ ... θεάτρου καὶ ἐπιπτε ραγδαίᾳ βροχὴ καὶ ἐγένοντο ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ καὶ κατεπλημμύρησεν ὁ κόσμος δῆλος καὶ ἐσώθη μόνος δ Νῷε μετὰ τῆς κυρίας αὐτοῦ καὶ τῶν ζώων αὐτοῦ καὶ τῶν ὑποζυγίων αὐτοῦ, διὰ τὰς ἀμαρτίας μας! Τοιαύτη ἡ ὑπόθεσις τοῦ φαντασμοκαμογραγικοῦ δράματος, τὸ δόποιον μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας διεξήγαγον προχθὲς τὰ νευρόσπαστα.

Ἡ μεγάλη σκηνὴ τοῦ θεάτρου συναψίσθη εἰς μίαν μικροσκοπικὴν ἐκ τῆς διοίας συνετελέσθη ὁ κατακλυσμός. Οἱ διπόκοοι τοῦ Νῷε τότε διέγνωσαν ἐκ πολλῶν φαινομένων μετεωρολογικῶν καὶ ἴδιως τινῶν φουκετῶν καὶ τινῶν τραχατρούκων ἐπαπειλουσῶν τὴν πυρπόλησιν δλού τοῦ θεάτρου, ὥστε νὰ μὴ σωθῇ πλέον οὔτε δ Νῷε οὔτε ὁ ἐνωμοτάρχης τῆς ὑπηρεσίας διέγνωσαν λοιπὸν τὸν κατακλυσμὸν, καὶ ἐπανειλημμένως ἔξεδήλουν τοὺς φάρους των ἀλλ᾽ δ Νῷε νωρότερος τούτων παρείγγειλε τὴν κυβωτὸν εἰς τὸ ναυπηγεῖον τῆς Σύρου καὶ ἤργιζε νὰ ἐπιβιβάζῃ εἰς αὐτὴν ἀνὰ ζεύγη ὅλα τὰ ζῶα. Ἡτο ἔνα εἰδός καδρίλιας. Καὶ εἰδομεν τότε

τὴν καρδὶα, ἐπειτα μὲ παρατηροῦσε τόσον θλιβερὸν, ἐφαίνετο πῶς μὲ καθικέτευε... Δὲν ὑπέρεσα ν' ἀνθέξω καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῶ πῶς μπορεῖ νὰ σὲ δυσαρεστήσω, ἔκαμα δ, τι ἔκαμα. Ἀ! ἐὰν ἔβλεπες πῶς ἔλαμπαν τὰ μάτια του, ἀν ἔβλεπες τὴν χαράν του, τὴν εὐτυχίαν του, δταν ἡννόησεν δτι ἦτον ἔλευθερος, δτι ἔμελλες νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ δάσον! Ἐὰν ἦσο ἔκει δταν, διὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ ἔλαβε τὴν χεῖρά μου καὶ τὴν ἡσπάσθη, σοῦ τὸ λέγω, Ιάκωβε, σοῦ τὸ λέγω, θὰ ἐμαλάκονες καὶ δὲν θὰ εἶχες τὸ θάρρος νὰ τὸν ἐμποδίσῃς ἀπὸ τοῦ νὰ φύγῃ. Ἐγὼ δὲν μετανοῶ διὰ τὴν πρᾶξιν μου, ἀλλ' ἐὰν θεωρής κακὴν τὴν πρᾶξιν μου, σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσῃς.

— Σὲ συγχωρῶ Αἰκατερίνη.
— Κ' ἐμένα, νουνέ; εἰπε τὸ παιδίον.
— Πρέπει νὰ σὲ συγχωρήσω καὶ σένα, μάγκα!
— Λοιπόν, Ιάκωβε, εἶναι ἀληθές, δὲν εἰσαι θυμωμένος μαζύ μας;

*Ο Ιάκωβος Βαιγιάν ἐμειδίασεν.
— Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νύτε νὰ θυμώσω μαζῆ σας ούτε νὰ σᾶς ἐπιπλήξω, ἀπεκρίθη, διότι δφείλω νὰ τὸ ὄμολογήσω, Αἰκατερίνη, δτι ὑπῆρξα συνένοχός σας.

— Σὺ, συνένοχός μας;
— Ναί. Σὺ δὲν μοῦ ἔχρυψες τὴν σκέψιν σου, ἐπειτα δὲ

παρελαύνοντα πρὸ τῶν δφθαλμῶ, μας ὅλα τὰ ζῶα ἀπὸ τοῦ ἐλέφαντος μέχρι τοῦ βόα, καὶ ὅλα τὰ πτηνά ἀπὸ τοῦ στρουθοκαμήλου μέχρι τῶν σπουργιτῶν, ἐκ τῶν ὁποίων τινες ἀποπλανηθέντες ἐκ τοῦ θεάτρου συνελήφθησαν ὑπὸ τῶν θεατῶν, ἐνῷ συγχρόνως ἀντήχησαν αἱ φωναί.

— "Ἄς" το, ἄς" το (δηλαδὴ τὸ πουλί).

Μετὰ τοῦτο ἤρχισεν ὁ κατακλυσμός. Τὰ πάντα τότε ἐγιναν θάλασσα· δὲν ἐφαίνετο ἐπ' αὐτῆς οὐδὲ ἵχνος ξηρᾶς. "Ανδρες γυναικες καὶ παιδία ἐκολύμβων ἢ μᾶλλον ἐπνίγοντο εἰς τὰ ἄγρα καὶ φουσκωμένα κύματα τῆς αἰφνηδίων ἐμφανίζεται ἡ κιβωτός, ἥτις ως κολοκύνθα ἐπιπλέει τῶν ὑδάτων" ἔν οὐργά διαδέχεται τὴν ἐμφάνισίν της, καὶ εἰς τὴν παφλάζουσαν πρώραν τῆς ἀνταποκρίνονται τὰ χειροκροτήματα τοῦ θεάτρου.

Ο Νῷε ἐπαίξε μετὰ πολλοῦ αἰσθήματος καὶ τέχνης, ὁ λόγος του βαθὺς διδακτικός, ὑψηλόφρων καὶ ίκανως χρωματισμένος· οἱ βηματισμοί του ὑπενθυμίζουσι τὸν παραλυτικὸν παιδία δστις πωλεῖ σπίρτα, αἱ δὲ κινήσεις τῶν χειρῶν καὶ τῆς κεφαλῆς του ἡσαν ἀνάλογοι μὲ τοὺς προκατακλυμαίους ἐκείνους χρόνους. Μὴ λησμονεῖτε ἐν τούτοις, δτι τὰ νευρόσπαστα ἀναρτῶνται δι' ἐνὸς ημάτος ἀπὸ τοῦ διευθύνοντος αὐτὰ μετὰ πολλῆς ὄμοιογουμένως ἐπιτυχίας· καὶ ἡ κούσθη ὁ ἔξης διάλογος:

— Ποιὸς βαστά τὴν κλωστὴν ἐκείνη ποῦ φαίνεται στὸ κεφάλι τοῦ Νῷε;

(μετὰ σοβαρότητος)—ό θεός!

Τὸν κατακλυσμὸν διεδέχθη ἔνα μπαλέτο, ἐν μικρῷ ἢ ἐν παραδία ἀπεικονίζον τὰς φαντασμαγορικὰς πυρστάσεις τοῦ 'Εξέλσιορ, τοῦ Ρολά καὶ ἀλλων. Μία στενὴ θάλασσα παρι-

κ' ἔγω ἐμάντευσα τὴν πρόθεσίν σου. "Οταν σ' ἔστειλα τὸν Ιάκωβον νὰ σὲ εἰδοποιήσῃ δτι δὲν θὰ ἐπιστρέψω πρὸ τῆς δκτῶ, ἥτο τὸ αὐτὸ τὸν νὰ σ' ἔλεγα δτι σοῦ δίδω τὸν κατάλληλον καιρὸν νὰ ἐκτελέσῃς τὸ σχέδιόν σου.

— Ἀ! Ιάκωβε! ἀνέκραξε ριθεῖσα εἰς τὰς ἀγκάλας του, πάντοτε εἰσαι ἐ καλλίτερος ἀνθρωπος τοῦ κόσμου!

— Μὲ σὲ, ἀγαπητή μου Αἰκατερίνη δὲν ἡμποροῦσα νάλλαξ, ὑπέλαβες μειδειῶν. Τέλος πάντων, εἰσαι εὐχαριστημένη, γιατὶ ὁ ἄγριος ἐπῆγε καὶ πάλιν εἰς τὸ δάσος; ... Ο Θεός νὰ δώσῃ νὰ μὴ μετανοήσωμεν μίαν ημέραν διὰ τὴν πρᾶξιν μας!

— Διατί νὰ μετανοήσωμεν;

— Δὲν μαντεύω τὸ μέλλον, Αἰκατερίνη, ἀλλὰ πολλὰ πράγματα δύνανται νὰ συμβοῦν, τὰ διοία νὰ ἔνε ἡ καταδίκη μας.

— Μὲ φοβίζεις, Ιάκωβε, τι ἐννοεῖς;

— Μπορεῖ νὰ τὸν πάρουν γιὰ κάλενα θηρίο καὶ νὰ τὸν σκοτώσουν σ' τὸ κυνήγι.

· Η Αἰκατερίνη ἀπέβη ὠχροτάτη.

— Τὸ δυστύχημα τούτο εἶναι πιθανὸν, ἔξικολούθησεν ὁ Ιάκωβος Βαιγιάν, ἐν τούτοις ὅμως πιστεύω δτι δὲν θὰ θρηνήσωμεν τοιοῦτον δυστύχημα· ἀλλὰ μήπως αὐτῆς ὁ κίνδυνος μόνον τὸν ἀπειλεῖ; Ἀγαπᾶ τὴν μοναξίαν τοῦ δάσους καὶ τὰ μεγάλα δένδρα, τοὺς θάρμους καὶ τὰς πυκνὰς λόχμας, τὰ

στάνουσα ἵσως τὸν ἴσθμὸν τοῦ Σουέζ καὶ τὴν ὁποίαν διήλασσε στολίτκος ὀλόκληρος λέμβων μὲ πανηγυρίζον ἢ μάλλον θεατρικὸν πλῆθος ἥρεσε πολύ. Ἐπίσης ἡ παρέλασις διέλιπεν ἐκ νευροσπάστων ποικίλων τὸν ἱματισμὸν, τὴν μορφὴν καὶ τὴν ἔθνικότητα, ἐν οἷς καὶ Κινέζοι εὐχαριστησαν ἀρκετά. Ἐν τέλει ἡ ἐμφάνισις ἐνδός ἐλέφαντος ὁ Ἰωνᾶς καταποθείς ὑπὸ τοῦ κύτους, εἰς γραφικὸς κῆπος, μερικὰ ἀναβρυτήρια, χρυσόχαρτα, χρυσόκολες, μπογίες, ἀποθέωσις καὶ πλήθυς νευροσπάστων ὄλονεν αὔξανομενόν, ἔξηγειρε τὸν ἔνθουσιασμὸν τοῦ θεάτρου! Εἰς τὴν ἐμφάνισιν δύο μπαλαρίνων ἡ-κούσαμεν καὶ τὴν φράσιν:

— Μπρέ γάμπα ποῦ τὴν ἔχει! . . .

Ἡ μουσικὴ ἦτο ἀνάλογος; πρὸς τὸν θόρυβον καὶ ὅχλοβοήν τῆς παραστάσεως ἔδεισε καὶ αὐτὴ τόσον καὶ ἔβρόντα καὶ ἀντήχει καὶ ἔβριμα ὥστε ἐν συνειδήσει εἶπεν ἔνας:

— Στοιχηματίζω ὅτι τὴν μουσικὴν τὴν ἀκοῦνε καὶ ἡ μαριούττες!

Πρὶν ἡ περάνωμεν τὰς ὀλίγικες μας λέξεις διὰ μιᾶς συχλῆς κωμῳδίας, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ ἀληθῖνοι ἄνθρωποι καθυστέρησαν τῶν νευροσπάστων, ἐσύλλογοι σθημεν, ὅτι τὸ θεάτρον μας θὰ καταλήξῃ ποτε εἰς καμπίαν φρικώδη τραγωδίαν ἐξ ἔκεινων, εἰς τὰς ὁποίας τὰ θύματα δὲν μετροῦνται ἐν δακτύλοις!

Μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ *Pir-teάτερο* ἐν Βιέννη, ἐλήφθησαν ὑφ' ὅλων τῶν Κυβερνήσεων ἔντονα μέτρα ἐν οἷς καὶ τὸ κλείσιμον πλείστων θεάτρων ἐξ ὅν, ἐν περιπτώσει πυρκαϊσσες, ἡ διαφυγὴ τοῦ πλήθους ἐλογίζετο δύσκολος. Ἐν Τεργέστῃ, ἐκ τῶν πέντε θεάτρων της, ἐκλείσθη τὸ κομψότερον ὅλων ἡ *Άρμορια* καὶ σχεδόν τὸ *Φιλοδραματικόν*, παντοῦ δὲ ὅπου ὑπάρχουν θέατρα ἐλήφθη τὸ αὐτὸ μέτρον. Τὸ μονά-

κούσιον ἐν Ἀθήναις θέατρόν μας ἐπρεπε πρὸ καὶ ροῦ ὅχι νὰ κλεισθῇ ἀλλὰ νὰ κατεδαφισθῇ διὰ νὰ μὴ τὸ ἰδωμέν ποτὲ ἀνεγειρόμενον ἐπὶ τῆς σωροῦ τῶν πτωμάτων μας.

Μάγκας

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Τὰ τελευταῖα καπέλλα τῶν κυριῶν ἔγιναν τόσον παράξενα, ὅμοιάζοντα πρὸς βάρκες, ταύλες, κλουβιά, μουσεῖα κλπ., ὥστε δ «Σαριβαρῆς» γεμίζει γέλοια μίαν ὀλόκληρον γελοιογραφικὴν σελίδα του Δράνερ. Ο «Σαριβαρῆς», δοθέντος τοῦ παραξένου τῶν καπέλλων, ζητεῖ νὰ τὰ καταστήσῃ πρακτικά. Νομίζει λοιπὸν ὅτι μπορεῖ τὰ γυναικεῖα καπέλλα νὰ φέρουν καὶ ἐν ὀρολόγιον ἐπάνω τους νὰ δείχνῃ τὶ ὥρα εἰνες μπορεῖ νὰ κατασκευάζονται εἰς σχῆμα δρμπρέλλας, διὸ καὶ νὰ καθιστοῦν περιττὸν τὸ παρασόλι. ὅταν εἰνες πολὺ ψηλὸς, σπως εἰνες, προτείνει αἱ κλεισταὶ ἀμάξαι νὰ ἔχουν ἀνοικτὴν τὴν ὄροφην διὰ νὰ βγαίνῃ ἔξω τὸ καπέλλο καὶ μὴ στενοχωρῆται. "Αλλο πρωτοτυπὸν σχῆμα καπέλλου εἰνες σχῆμα γόνδολας ἐνετικῆς, ή τοιαύτη δὲ κυρίᾳ θὰ διποτίθεται ὅτι ζητεῖ. . . γονδολιέρον. Ἐπὶ τῶν καπέλλων μπορεῖ νὰ προσκολλῶνται καὶ ἐνοικιαστήρια, ἐφ' ὃν νὰ γράφεται: Δωματίον τῆς νυκτὸς διὰ δύο. Καὶ ἀλλα καὶ ἀλλα. Βλέπετε, ἀγαπηταὶ κυρίαι, ὅτι καταντήσατε μὲ τοὺς αἰώνιους συρμούς σας γελοῖαι: ἀλλὰ καὶ χωρὶς συρμούς εἰσθε γελοιοδέστεραι, ὥστε καὶ τὰ λοιπά.

ἀπρόσιτα κρητφύγετα ὅπου μπορεῖ νὰ ἀποκοιμηθῇ μόλα ταῦτα δὲν πιστεύω ὅτι γεννήθηκε μέσ' τὰ δάση. Ἀπὸ ποὺ ἔρχεται; Ποῖος εἶνε; Ἰδού τὸ μυστήριον. Μιὰ γυναικα τοῦ χωριοῦ λέγει πῶς τὸν εἶδε πρὸ δύο ἐτῶν περίπου εἰς ἔνα παράπτυγμα γελωτοποιῶν, πρᾶγμα πολὸ πιθανὸν μὲν, ἀλλὰ τὸ ὅποιον καὶ δὲν μᾶς λέγει τίποτε. "Υποθέτω ὅτι πρὸ δύο ή τριῶν ἡδη μηνῶν ἔσειςται ὑπὸ τοῦ δάσους δὲν ἡμπορῶ ὅμως νὰ ἐννοήσω πῶς κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἔξοικονόμησε τὰς καθημερινὰς ἀνάγκας του. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἀφοῦ δὲν πέθανεν ἀπὸ τὴν πεῖνα, κάτι θὰ ηὗρε γιὰ νὰ τρώγῃ. Λοιπὸν ὁ ἀγριάνθρωπος θὰ περνᾷ καλὰ μερικοὺς ἀκόμα μῆνας, δηλαδὴ ἐφ' ὅσον καιρὸν εὑρίσκει τροφὴν. Ἀλλὰ διστυχῶς θὰ φθάσῃ ὁ χειμῶν, καὶ οἱ χειμῶνες εἰς τὰ βουνά μας μὲ τὰ χιόνια καὶ μὲ τῆς παγωνιαῖς εἶνε πάντοτε βαρεῖς. Παραδέχομαι ἀκόμη δὲν τὸ σῶμά του συνειθυμένον εἰς τὴν σκληραγγιάν θένθεξη εἰς τὸ ψῦχος καὶ ὅτι θὰ εὔρῃ καταφύγιον εἰς βαθὺ σπήλαιον κάνενός έραχου. Ἀλλὰ θὰ μπορῇ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν ζωὴν του κατὰ τῶν σαρκοθύρων ζώων, καὶ ἐάν δὲν τὸν φάνε αὐτὸν, πῶς θὰ εὔρῃ αὐτὸς νὰ φάγῃ; Γιατὶ τότε, Αἰκατερίνη μου, τὰ δένδρα δὲν θὰ ἔχουν καρπούς, η φωλεςαῖς δὲν θὰ ἔχουν πτηνὰ, η έστομουριαῖς θὰ ηῆς ξηραῖ, καὶ τὰ δενδροβάλανα καὶ τὰ ποῦρα σαπισμένα κάτω ἀπὸ τὰ χιόνια.

— "Α! Ιάκωβε, αὐτὸ δὲν τὸ σκέψθηκα στενάζουσα, εἰπεν η Αἰκατερίνη.

— Κ' ἔγω τώρα μόλις τὸ σκέπτομαι.

— Τί νὰ κάμωμεν, Ιάκωβε;

— Τίποτε!

— Ο Θεός νὰ τὸν προστατεύσῃ τὸν κακόμοιρον!

— "Ας περιμείνουμεν τὸν χειμῶνα.

— Ναι, Ιάκωβε, ἀς περιμείνουμεν τὸν χειμῶνα, καὶ ἀν τὰ ἄγρια ζῶα τοῦ δάσους τοῦ ἀπειλήσουν τὴν ζωὴν, ἀν πεινάσῃ, τότε θὰ θυμηθῇ πῶς ἐμεῖς καλὰ τὸν μεταχειρίστηκαμε καὶ θὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς εῦρῃ.

— Εκτὸς ἀν δὲν προτιμήσῃ ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν πεῖνα.

— "Α! Ιάκωβε, ἀνέκραξεν η Αἰκατερίνη, ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς δύοις πυκνὰ ἀνέβλησαν δάκρυα, ἀν συμβῆ ἀυτὸ τὸ τρομερὸν γεγονός, ποτὲ δὲν θὰ παρηγορηθῶ, γιατὶ τοῦ ἀπέδωκα τὴν ἐλευθερίαν του.

— Βλέπεις, Αἰκατερίνη; ἀπὸ τώρα μετανοεῖς διὰ τὴν πράξιν σου.

— Η Αἰκατερίνη ἔξεβαλε βαθὺν στεναγμὸν καὶ ἔκυψε τὴν κεφαλήν.

(Ακολουθεῖ)